FORSLAG TIL AFGØRELSE FRA GENERALADVOKAT YVES BOT

fremsat den 7. juni 2007 [1]

1. De foreliggende sager vedrører appeller iværksat af Beatriz Salvador García, Anna Herrero Romeu og Tomás Salazar Brier, der alle er tjenestemænd ved Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber, samt Rafael De Bustamante Tello, der er tjenestemand ved Rådet for Den Europæiske Union, til prøvelse af domme afsagt den 25. oktober 2005 af De Europæiske Fællesskabers Ret i Første Instans [2], hvorved Retten forkastede deres annullationssøgsmål mod Kommissionens [3] eller Rådets [4] afgørelser, som afslog at yde dem udlandstillæg samt de bosættelsespenge og dagpenge, der ifølge appellanterne er forbundet hermed.

2. Udlandstillæg tildeles Fællesskabets tjenestemænd, der har måttet skifte bopæl fra deres hjemland til deres tjenesteland i forbindelse med tiltrædelse ved De Europæiske Fællesskaber. Ifølge bestemmelserne i artikel 4, stk. 1, i bilag VII til vedtægten for tjenestemænd i De Europæiske Fællesskaber [5] er tildelingen af dette tillæg betinget af, at tjenestemanden ikke allerede havde bopæl eller havde udøvet sit hovederhverv på tjenestelandets område inden tiltrædelsen.

3. Den samme bestemmelse bestemmer imidlertid, at der ved anvendelsen af denne betingelse ses bort fra »tilfælde, hvor vedkommende har gjort tjeneste for en anden stat eller en international organisation«.

4. Det er rækkevidden af denne undtagelse, der er genstand for tvisterne i de foreliggende sager. Appellanterne har foreholdt Retten at have fastslået, at begrebet »tjeneste for en anden stat« kun finder anvendelse på tjeneste for en anden stats centralmyndighe-

1 — Originalsprog: fransk.

2 — For sag C-7/06 P, dom i sag T-205/02, Salvador García mod Kommissionen, Sml.Pers. I-A, s. 285, og II, s. 1311, for sag C-8/06 P, dom i sag T-298/02, Herrero Romeu mod Kommissionen, Sml. II, s. 4599, for sag C-9/06 P, dom i sag T-83/03, Salazar Brier mod Kommissionen, Sml.Pers. I-A, s. 311, og II, s. 1407, og for sag C-10/06 P, dom i sag T-368/03, De Bustamante Tello mod Rådet, Sml.Pers. I-A, s. 321, og II, s. 1439, herefter »de appellerede domme«.

3 — For sag C-7/06 P, afgørelse af 28.6.2001, for sag C-8/06 P, afgørelse af 19.11.2001, og for sag C-9/06 P, afgørelse af 25.7.2002.

4 — For sag C-10/06 P, afgørelse af 24.1.2003.

5 — Herefter »vedtægten«.

der og følgelig hverken dækker tjeneste for en lokal myndighed, såsom de selvstyrende spanske regioner, eller så meget desto mindre tjeneste for et privatretligt selskab, der har til opgave at forsvare en selvstyrende regions interesser ved fællesskabsinstanserne, selv om dette selskab varetager en opgave af offentlig interesse. En af sagerne rejser ligeledes spørgsmålet, om et arbejde som assistent for et medlem af Europa-Parlamentet kan anses for tjeneste for en international organisation i den pågældende bestemmelses forstand.

5. Da disse fire sager hovedsageligt vedrører det samme retlige problem, behandler jeg dem samlet i dette forslag til afgørelse.

6. Jeg anfører heri, at begrebet »tjeneste for en anden stat« efter min opfattelse ikke kun er begrænset til tjeneste for en stats centralmyndigheder, men ligeledes dækker tjeneste for en lokal myndighed samt tjeneste for en enhed, som uanset dens retlige form har til opgave i henhold til en akt fra en offentlig myndighed og under dennes kontrol at varetage en opgave af offentlig interesse, såsom forvaltning eller forsvar af en lokal myndigheds interesser ved fællesskabsinstanserne.

7. Jeg redegør ligeledes for, at arbejde som assistent for et medlem af Europa-Parlamentet må anses for tjeneste for en international organisation i den i artikel 4, stk. 1, i vedtægtens bilag VII omhandlede forstand, når assistenten er direkte ansat af det pågældende medlem, dvs. at der er en direkte retlig tilknytning til denne.

8. Jeg gør gældende, at Retten i de appellerede domme begik en retlig fejl ved fortolkningen af begrebet »tjeneste for en anden stat«, og jeg fremlægger de følger, der skal drages af denne retlige fejl for hver af de undersøgte sager.

I — Retsforskrifter

9. De Europæiske Fællesskabers tjenestemænds løn omfatter ifølge vedtægtens artikel 62 grundløn, familietillæg og godtgørelser.

10. Blandt disse godtgørelser findes udlandstillægget, hvis beløb i vedtægtens artikel 69 er fastsat til 16% af summen af grundløn, husstandstillæg samt børnetilskud,

som tjenestemanden er berettiget til. Dette tillæg udbetales under hele tjenestemandens tjenesteperiode.

11. Tillægget blev indført ved forordning nr. 31 (EØF) og nr. 11 (Euratom) om vedtægten for tjenestemænd og om ansættelsesvilkårene for de øvrige ansatte i Det Europæiske Økonomiske Fællesskab og Det Europæiske Atomenergifællesskab, der blev udstedt den 18. december 1961 og trådte i kraft den 1. januar 1962 [6].

12. Udlandstillægget erstatter tilskuddet til dobbelt husførelse. Tilskuddet til dobbelt husførelse, hvis beløb var lig med 20% af grundlønnen, blev tildelt ansatte, som inden deres tiltrædelse i mere end seks måneder havde haft fast bopæl et sted, der lå mindst 25 km fra institutionens sæde for tjenestemænd i Det Europæiske Kul- og Stålfællesskab og mindst 70 km for tjenestemænd i Det Europæiske Økonomiske Fællesskab og Det Europæiske Atomenergifællesskab.

13. Betingelserne for tildeling af udlandstillægget er fastsat i artikel 4, stk. 1, i vedtægtens bilag VII. Betingelserne er forblevet uændrede siden tillæggets indførelse i 1961. Bestemmelsen har følgende ordlyd:

»Et udlandstillæg [...] gives

a) den tjenestemand, der

— ikke har, eller har haft statsborgerskab i den stat, på hvis område han gør tjeneste

— i den femårsperiode, der udløber seks måneder før hans tiltrædelse af tjenesten, hverken har udøvet sit hovederhverv eller haft bopæl på en varig måde på statens europæiske område; ved anvendelse af denne bestemmelse ses der bort fra de tilfælde, hvor vedkommende har gjort tjeneste for en anden stat eller en international organisation

6 — EFT 1962, s. 1385.

b) den tjenestemand, der har eller har haft statsborgerskab i den stat, på hvis område tjenestestedet befinder sig, men som på en varig måde i den tiårsperiode, der udløber ved ansættelsestidspunktet, har boet uden for statens europæiske område af en anden grund end tjenesteudøvelse for en stat eller en international organisation.

[...]«

14. Ifølge artikel 4, stk. 2, i vedtægtens bilag VII har den tjenestemand, som hverken har eller har haft statsborgerskab i tjenestelandet eller ikke opfylder betingelserne for at modtage udlandstillæg, ret til et særligt udlandstillæg, hvis beløb svarer til en fjerdedel af udlandstillægget.

15. Bosættelsespenge og dagpenge er fastsat henholdsvis i artikel 5 og 10 i vedtægtens bilag VII.

16. Bilagets artikel 5 i den udgave, der var gældende på tidspunktet for de faktiske omstændigheder, bestemmer, at den fastansatte tjenestemand, der opfylder betingelserne for at modtage udlandstillæg, har ret til bosættelsespenge, som er lig med en måneds grundløn.

17. Bilagets artikel 10 bestemmer, at den tjenestemand, der godtgør, at han har været nødt til at skifte bopæl for at opfylde bopælsbetingelserne i vedtægtens artikel 20, har ret til dagpenge, hvis beløb fastsættes i overensstemmelse med denne artikel 10.

II — De foreliggende sagers faktiske omstændigheder

18. De faktiske omstændigheder i de fire sager, der skal undersøges, kan sammenfattes på følgende måde.

A — *Sag C-7/06 P*

19. Beatriz Salvador García, der er spansk statsborger, tiltrådte som tjenestemand ved Kommissionen i Bruxelles den 16. april 2001.

20. Hun havde tidligere gennemført studier i Bruxelles fra september 1991 til juli 1992 og derefter et praktikophold ved Kommissionen fra oktober 1992 til februar 1993.

21. Fra den 1. oktober 1993 til den 31. december 1994 arbejdede hun i denne by for regeringen for den selvstyrende region Navarra, derefter fra den 21. februar 1995 til den 20. august 1995 for Sociedad de Desarrollo de Navarra, Sodena, SA [7], hvilket selskab varetog denne selvstyrende regions økonomiske udvikling.

22. I tidsrummet fra den 1. september 1995 til den 30. juni 1996 var Beatriz Salvador García ansat som assistent for et medlem af Europa-Parlamentet.

23. I månederne juli og august 1996 udførte hun frivilligt arbejde for en ikke-statslig organisation i Peru.

24. Fra den 2. september 1996 til den 28. februar 1997 arbejdede hun i Bruxelles for selskabet ECO, hvilket selskab Kommissionen havde betroet opgaver vedrørende teknisk bistand.

25. Fra den 1. marts 1997 til den 31. marts 1999 arbejdede hun i denne by for Sociedad de Desarrollo Exterior de Navarra, Sodexna, SA [8], hvilket selskab varetog den eksterne økonomiske udvikling for den selvstyrende region Navarra, og hun var derefter fra den 1. april 1999 til den 15. april 2001 delegeret for denne selvstyrende regions regering.

26. Ved afgørelse af 28. juni 2001 besluttede Kommissionen, at appellanten ikke kunne modtage udlandstillæg og de hermed forbudne godtgørelser.

27. Kommissionen anførte i sin afgørelse af 27. marts 2002, hvorved den afslog appellantens klage, at det arbejde, appellanten havde haft i Bruxelles som assistent for et medlem af Europa-Parlamentet, ved selskaberne Sodena og Sodexna og for den selvstyrende region Navarras regering, ikke kunne anses for »tjeneste for en anden stat eller en international organisation« i den i artikel 4, stk. 1, i vedtægtens bilag VII omhandlede forstand.

28. Kommissionen var af den opfattelse, at der derfor skulle tages hensyn til dette

7 — Selskabet for udvikling af Navarra (herefter »Sodena«).

8 — Selskabet for ekstern udvikling af Navarra (herefter »Sodexna«).

arbejde, og at den i artikel 4, stk. 1, litra a), andet led, i vedtægtens bilag VII omtalte femårsperiode, der kaldes »referenceperioden«, gik fra den 16. oktober 1995 til den 16. oktober 2000. Kommissionen udledte heraf, at appellanten i denne periode havde boet og udøvet sit hovederhverv i Belgien.

B — *Sag C-8/06 P*

29. Anna Herrero Romeu, der er spansk statsborger, tiltrådte som tjenestemand ved Kommissionen i Bruxelles den 16. november 2001.

30. Hun havde tidligere arbejdet i Bruxelles fra januar 1993 til november 2001 i delegationen for Patronat Català Pro Europa [9], hvilken organisme havde til opgave at varetage interesserne for regeringen for den selvstyrende region Catalonien ved fællesskabsinstitutionerne. Hun var ansat i henhold til kontrakt underskrevet den 15. januar 1993 med Patronat.

31. Ved afgørelse af 19. november 2001 besluttede Kommissionen, at appellanten ikke kunne modtage udlandstillæg og de hermed forbundne godtgørelser.

32. Kommissionen afslog appellantens klage ved afgørelse af 10. juni 2002 med den begrundelse, at hendes arbejde for Patronat ikke kunne ligestilles med »tjeneste for en anden stat«. Kommissionen udledte heraf, at referenceperioden skulle være mellem den 15. maj 1996 og den 15. maj 2001, og at appellanten under denne periode havde boet og udøvet sit hovederhverv i Belgien.

C — *Sag C-9/06 P*

33. Tomás Salazar Brier, der er spansk statsborger, tiltrådte som tjenestemand ved Kommissionen i Bruxelles den 1. juni 2002.

34. Han havde tidligere mellem den 3. oktober 1994 og den 31. august 1998 som ansat arbejdet for Sociedad Canaria de Fomento Económico, Sofesa, SA [10], hvilket selskab varetog forvaltningen af den selvstændige region De Kanariske Øers interesser og af denne selvstyrende regions regerings repræsentationskontor i Bruxelles, og derefter fra den 1. september 1998 til den 31. maj 2002 som midlertidigt ansat for denne selvstyrende regions regering.

9 — Herefter »Patronat«.

10 — Det kanariske selskab for økonomisk udvikling (herefter »Sofesa«).

35. Kommissionen besluttede i det ansættelsesblad, som fastlagde Tomás Salazar Briers rettigheder, og som blev udfyldt den 25. juli 2002, at han ikke kunne modtage udlandstillæg og de hermed forbundne godtgørelser.

36. Hans klage var genstand for en stiltiende afvisning den 24. februar 2003 og dernæst en udtrykkelig afvisning ved afgørelse af 24. marts 2003. Kommissionen var af den opfattelse, at appellantens arbejde for Sofesa og for den selvstyrende region De Kanariske Øers regering ikke udgjorde »tjeneste for en anden stat«. Kommissionen udledte heraf, at referenceperioden skulle fastsættes fra den 1. december 1996 til den 30. november 2001, og at appellanten i denne periode havde boet og udøvet sit hovederhverv i Belgien.

D — *Sag C-10/06 P*

37. Rafael De Bustamante Tello, der er spansk statsborger, tiltrådte som tjenestemand ved Rådet i Bruxelles den 1. januar 2003.

38. Han havde tidligere arbejdet i Bruxelles mellem den 2. december 1991 og den 3. juli 1996 for »Instituto de Fomento de la Región de Murcia« [11], som er en offentligretlig enhed af den selvstyrende region Murcia, der navnlig har til opgave at følge lovgivningen og fællesskabsprogrammer, der er af interesse for denne selvstyrende region.

39. Mellem august 1996 og december 2002 arbejde han ligeledes i Bruxelles som direktør for »Oficina de la Comunidad Autónoma de la Region de Murcia ante las Comunidades europeas« [12], der er en administrativ organisme i den selvstyrende region Murcia, som varetager forvaltningen af regionens interesser ved fællesskabsinstitutionerne.

40. Ved afgørelse af 24. januar 2003 besluttede Rådet, at appellanten ikke kunne modtage udlandstillæg og de hermed forbundne godtgørelser.

41. Rådet var i sin afgørelse af 28. juli 2003, hvorved det afslog appellantens klage, af den opfattelse, at det arbejde, appellanten havde udført i Bruxelles for INFO og ORM, ikke

11 — Institut for udvikling af regionen Murcia (herefter »INFO«).

12 — Den selvstyrende region Murcias kontor ved De Europæiske Fællesskaber (herefter »ORM«).

kunne anses for »tjeneste for en anden stat«. Rådet udledte heraf, at referenceperioden skulle fastsættes fra den 1. juli 1997 til den 30. juni 2002, og at han i denne periode havde boet og haft arbejde på varig måde i Belgien.

III — De appellerede domme

42. Ved stævninger indleveret til Rettens Justitskontor henholdsvis den 4. juli 2002, den 1. oktober 2002, den 3. marts 2003 og den 4. november 2003 anlagde Beatriz Salvador García, Anna Herrero Romeu, Tomás Salazar Brier og Rafael De Bustamante Tello annullationssøgsmål ved Retten mod Kommissionens og Rådets afgørelser om afslag på at tildele dem udlandstillæg og de hermed forbundne godtgørelser.

43. De nedlagde ligeledes påstand om, at de sagsøgte institutioner skulle betale sagens omkostninger.

44. Appellanterne har til støtte for deres påstand om udlandstillæg fremført tre anbringender om for det første tilsidesættelse af artikel 4, stk. 1, i vedtægtens bilag VII, for det andet et åbenbart urigtigt skøn og for det tredje tilsidesættelse af ligebehandlingsprincippet.

45. Beatriz Salvador García, Anna Herrero Romeu og Tomás Salazar Brier foreholdt ligeledes Kommissionen at have tilsidesat begrundelsespligten.

46. Appellanterne gjorde til støtte for deres påstand om dagpenge og bosættelsespenge gældende, at disse godtgørelser i overensstemmelse med dom af 28. maj 1998 i sagen Kommissionen mod Lozano Palacios [13] automatisk ville være tildelt dem, hvis deres ret til udlandstillæg var blevet anerkendt.

47. Retten frifandt Kommissionen og Rådet og besluttede, at hver part skulle bære sine egne omkostninger.

48. Retten forkastede de anbringender, der var fremført til støtte for påstandene, for så vidt angik udlandstillægget.

49. Hvad angik det første anbringende om tilsidesættelsen af artikel 4, stk. 1, i vedtægtens bilag VII fandt Retten, at dette var ugrundet af følgende grunde.

13 — Sag C-62/97 P, Sml. I, s. 3273.

50. Retten bemærkede, at i henhold til fast retspraksis er formålet med udlandstillægget at opveje de særlige udgifter og ulemper, der er forbundet med varig udøvelse af et erhverv i et land, som tjenestemanden inden sin tiltrædelse i tjenesten ikke havde haft nogen varig tilknytning til, og for at en sådan varig tilknytning kan etableres og således ophæve tjenestemandens ret til udlandstillæg, kræver lovgiver, at tjenestemanden i en periode på fem år har haft bopæl på varig måde eller udøvet sit hovederhverv i tjenestelandet.

51. Retten redegjorde dernæst for, at den i artikel 4, stk. 1, litra a), andet afsnit, i vedtægtens bilag VII fastsatte undtagelse for personer, der har gjort tjeneste for en anden stat eller en international organisation i referenceperioden, er fastsat for at tage hensyn til, at disse personer under de nævnte omstændigheder ikke kan anses for at have et egentligt tilhørsforhold til tjenestelandet på grund af deres midlertidige tilknytning hertil.

52. Retten fandt under hensyn til den dato, appellanterne var tiltrådt ved Kommissionen eller Rådet, at referenceperioden skulle fastsættes fra den 16. oktober 1995 til den 15. oktober 2000 for Beatriz Salvador García, fra den 16. maj 1996 til den 15. maj 2001 for Anna Herrero Romeu, fra den 1. december 1996 til den 30. november 2001 for Tomás Salazar Brier og fra den 1. juli 1997 til den 30. juni 2002 for Rafael De Bustamante Tello.

53. Retten bemærkede, at appellanterne under hovedparten af disse referenceperioder havde udøvet deres hovederhverv i Bruxelles på følgende måde:

— Beatriz Salvador García, dels for Sodexna og for den selvstyrende region Navarras regering i Bruxelles, dels som assistent for et medlem af Europa-Parlamentet

— Anna Herrero Romeu, i delegationen for Patronat

— Tomás Salazar Brier, for Sofesa og derefter for den selvstyrende region De Kanariske Øers regering

— Rafael De Bustamante Tello, for ORM.

54. Retten bemærkede, at det spørgsmål, der var rejst i forbindelse med appellanternes søgsmål, var at afgøre, om deres respektive arbejde i Bruxelles i referenceperioden skulle anses for tjeneste for en anden stat i den i artikel 4, stk. 1, i vedtægtens bilag VII omhandlede forstand, og hvad angår Beatriz Salvador Garcías arbejde som assistent for et medlem af Europa-Parlamentet, om dette kunne kvalificeres som tjeneste for en international organisation i samme bestemmelses forstand.

55. Retten redegjorde for, at fællesskabsretten, herunder især vedtægten, indeholder tilstrækkelige elementer til, at rækkevidden af artikel 4 i vedtægtens bilag VII kan fastlægges, således at der kan anlægges en selvstændig fortolkning af begrebet stat i forhold til de forskellige nationale ordninger.

56. Retten bemærkede for det første, at Domstolen har fastslået, at det klart fremgår af traktatens almindelige opbygning, at begrebet medlemsstat i bestemmelserne vedrørende institutionerne kun omfatter regeringsmyndighederne i medlemsstaterne, og at det ikke kan antages også at omfatte regionale regeringer og selvstyrende samfunds regeringer, uanset hvilken kompetence disse måtte være tillagt. I modsat fald ville man gribe ind i den institutionelle ligevægt, der følger af traktaterne, hvori det bl.a. fastlægges, på hvilke betingelser medlemsstaterne, dvs. de stater, der er parter i traktaterne om oprettelse af Fællesskaberne og tiltrædelsesakterne, deltager i fællesskabsinstitutionernes virke [14].

57. Retten bemærkede for det andet, at ifølge fast retspraksis indeholder vedtægtens bestemmelser, hvis formål er at regulere de retlige forbindelser mellem institutionerne og deres tjenestemænd ved indførelse af indbyrdes rettigheder og forpligtelser, en bestemt terminologi, som ikke ved analogi kan udvides til at omfatte tilfælde, som ikke udtrykkeligt er omhandlet [15].

58. Retten bemærkede, at lovgiver i artikel 4 i vedtægtens bilag VII har valgt udtrykket »stat«, skønt der på det tidspunkt, hvor vedtægten blev udstedt, allerede eksisterede medlemsstater med føderal eller regional struktur, såsom Forbundsrepublikken Tyskland, og ikke alene medlemsstater, hvis interne opbygning var centraliseret. Retten udledte heraf, at hvis fællesskabslovgiver derfor havde ønsket at optage politiske underafdelinger eller regionale samfund i nævnte bestemmelse, ville dette udtrykkeligt være blevet nævnt.

14 — Retten henviste til Domstolens kendelse af 21.3.1997, sag C-95/97, Région wallonne mod Kommissionen, Sml. I, s. 1787, præmis 6, og af 1.10.1997, sag C-180/97, Regione Toscana mod Kommissionen, Sml. I, s. 5245, præmis 6.

15 — Retten henviste til Domstolens dom af 16.3.1971, sag 48/70, Bernardi mod Parlamentet, Sml. 1971, s. 31, org.ref.: Rec. s. 175, præmis 11 og 12, og af 20.6.1985, sag 123/84, Klein mod Kommissionen, Sml. s. 1907, præmis 23, samt Rettens dom af 19.7.1999, sag T-74/98, Mammarella mod Kommissionen, Sml.Pers. I-A, s. 151, og II, s. 797, præmis 38.

59. Retten konkluderede på baggrund heraf, at begrebet »stat« i artikel 4 i vedtægtens bilag VII alene omfatter staten som juridisk person og folkeretligt subjekt og dens regeringsorganer. Retten fastslog, at den fortolkning, som appellanterne forfægtede, ville indebære, at man som medlemsstat måtte betragte alle offentlige myndigheder, som udgør en selvstændig juridisk person, hvortil centraladministrationen har overført interne beføjelser, herunder altså også kommuner eller enhver region, hvortil en administration har delegeret beføjelser.

60. Retten udledte heraf, at udtrykket »tjeneste for en anden stat« som omhandlet i artikel 4 i vedtægtens bilag VII burde fortolkes således, at det ikke vedrørte tjeneste, der udføres for regeringer af medlemsstaternes politiske underorganer.

61. Retten tilføjede i dommen i sagen Salvador García mod Kommissionen og i sagen Salazar Brier mod Kommissionen, at appellanternes arbejde for et offentligt ejet selskab, som henhører under en af kategorierne erhvervsdrivende selskaber, så meget desto mindre ikke kan anses for tjeneste for en anden stat. Ifølge Retten hører sådanne offentlige erhvervsdrivende selskaber, som er aktieselskaber eller anpartsselskaber, nemlig efter selve deres art ikke til statens administrative organer, selv om de har kompetence til at administrere og repræsentere visse offentlige interesser eller har fået tillagt opgaver af offentlig interesse.

62. Retten udledte heraf, at appellanternes tjeneste i referenceperioderne ikke kunne anses for tjeneste for en anden stat i den i artikel 4, stk. 1, i vedtægtens bilag VII omhandlede forstand.

63. Retten præciserede, at denne konklusion ikke ændres af det argument, som appellanterne fremførte, og hvorefter der foreligger et selvstændigt fællesskabsretligt statsbegreb, som omfatter de decentraliserede instanser. Selv om det, i henhold til den retspraksis, som appellanterne henviste til vedrørende traktatbrudssager, må antages, at de statslige myndigheder, som det påhviler at sikre overholdelsen af fællesskabsrettens bestemmelser, er såvel centraladministrationen som en forbundsstats myndigheder som andre regionale eller decentrale myndigheder i nævnte stat inden for rammerne af deres respektive kompetence, må det dog fastslås, at det søgsmål, hvorved Domstolen kan fastslå, at en medlemsstat har tilsidesat en af de forpligtelser, der påhviler den, alene kan rettes mod sidstnævntes regering, selv om traktatbruddet muligvis skyldes en handling eller en undladelse fra myndighederne i en delstat, en region eller et selvstændigt selskab. Den af appellanterne påberåbte retspraksis kunne derfor ikke anføres til støtte for den brede fortolkning af »stat«, som de forfægtede.

64. Retten redegjorde for, hvorfor appellanternes argumenter vedrørende de selvstyrende regioners egen kompetence i den spanske retsorden måtte forkastes.

65. Retten forkastede ligeledes appellanternes argument vedrørende det forhold, at de var underlagt den samme sygesikringsordning og samme beskatningsordning som det personale, der arbejder i Kongeriget Spaniens Faste Repræsentation ved Den Europæiske Union i Bruxelles.

66. Retten bemærkede endelig vedrørende appellanternes argument om de selvstyrende regioners repræsentanters deltagelse i de rådgivende udvalg i Kommissionen, at undtagelsen i artikel 4, stk. 1, litra a), andet afsnit, i vedtægtens bilag VII kræver, at den pågældende har haft direkte retlig tilknytning til den pågældende stat eller internationale organisation. Retten fastslog, at appellanterne udtrykkeligt under retsmødet erkendte, at de aldrig havde været integreret i eller hørt til den spanske delegation, som deltog i de møder i Rådets og Kommissionens organer, der havde fundet sted i referenceperioderne. Appellanterne påberåbte sig heller ikke, at de havde bevaret en vis retlig tilknytning til Kongeriget Spaniens centraladministration, der gjorde det muligt at fastslå, at de havde udført tjeneste for den spanske stat i disse perioder.

67. I dommen i sagen Salvador García mod Kommissionen undersøgte Retten også spørgsmålet, om appellantens arbejde som assistent for et medlem af Europa-Parlamentet kunne anses for tjeneste for en international organisation i den i artikel 4, stk. 1, i vedtægtens bilag VII omhandlede forstand.

68. Retten udtalte, at det ikke var nødvendigt at besvare spørgsmålet af følgende grunde. Retten fastslog, at selv om dette arbejde skulle anses for tjeneste for en international organisation, og hvis der skulle ses bort fra den tilsvarende periode i referenceperioden, begyndte referenceperioden den 16. december 1994, og på dette tidspunkt havde appellanten allerede været indskrevet i Saint-Gilles kommunen siden den 17. december 1993 og havde siden den 1. oktober 1993 arbejdet for Navarras selvstyrende region i Bruxelles. Disse forhold indebar efter deres art, at appellantens faste bopæl havde været i Bruxelles i hvert fald siden den 16. december 1994.

69. Endelig udledte Retten heraf i de fire appellerede domme, at appellanterne ikke havde ret til at modtage udlandstillæg, og at deres påstande om tildeling af bosættelsespenge og dagpenge, der var støttet på den automatiske tildeling af disse godtgørelser ved tildeling af udlandstillæg, skulle forkastes.

IV — Appellerne

70. Appellanterne har nedlagt påstand om, at deres appel antages til realitetsbehandling, og at de appellerede domme ophæves.

71. Beatriz Salvador García og Tomás Salazar Brier har ligeledes nedlagt påstand om, at deres søgsmål i givet fald hjemvises til Retten.

72. De fire appellanter har endelig nedlagt påstand om, at den sagsøgte institution tilpligtes at betale alle sagens omkostninger for Domstolen og for Retten.

73. Kommissionen har nedlagt påstand om, at disse påstande i sag C-7/06 P — C-9/06 P forkastes.

74. Rådet har i sag C-10/06 P nedlagt påstand om, at appellen afvises, og subsidiært, at den forkastes, samt at appellanten tilpligtes at betale sagens omkostninger.

A — *Parternes argumenter*

1. Appellanterne

75. Appellanterne har støttet deres appel på det samme anbringende om Rettens tilsidesættelse af artikel 4, stk. 1, litra a), i vedtægtens bilag VII.

76. Appellanterne har i forbindelse med dette anbringende påberåbt sig fire klagepunkter.

77. Appellanterne har foreholdt Retten i de fire behandlede sager for det første at have foretaget en streng fortolkning af den omtvistede undtagelse, og for det andet at have handlet i strid med undtagelsens formål og dens sammenhæng.

78. I sag C-7/06 P og C-9/06 P har Beatriz Salvador García og Tomás Salazar Brier ligeledes foreholdt Retten fra begrebet »tjeneste for en anden stat« at have udelukket tjeneste som ansat i et offentligt erhvervsdrivende selskab, som er et aktie- eller anpartsselskab, og som er tillagt opgaver af offentlig interesse, uden at efterprøve, om dette selskab blev kontrolleret af staten.

79. I sag C-7/06 P har Beatriz Salvador García endelig foreholdt Retten at have undladt at fortolke begrebet »tjeneste for en international organisation« og dermed for ikke at have fastslået, at arbejde som assistent for et medlem af Europa-Parlamentet var dækket af dette begreb.

a) Den strenge fortolkning af den omtvistede undtagelse

80. Appellanterne har foreholdt Retten at have fortolket den omtvistede bestemmelse strengt, selv om den, da der er tale om en undtagelse til en undtagelse, burde have fortolket bestemmelsen udvidende.

81. Appellanterne har anført, at Retten ved at træffe en sådan afgørelse i de appellerede sager fraveg sin tidligere praksis, navnlig dom af 30. marts 1993 i sagen Vardakas mod Kommissionen [16].

b) Den manglende hensyntagen til formålet med og sammenhængen i artikel 4, stk. 1, litra a), andet led, i vedtægtens bilag VII

82. Appellanterne har anført, at den i artikel 4, stk. 1, litra a), andet led, i vedtægtens bilag VII fastsatte undtagelse for personer, der har gjort tjeneste for en anden stat eller en international organisation, er fastsat for at tage hensyn til, at disse personer under de nævnte omstændigheder ikke kan anses for at have et egentligt tilhørsforhold til tjenestelandet på grund af deres midlertidige tilknytning hertil.

16 — Sag T-4/92, Sml. II, s. 357.

83. Appellanterne har ligeledes anført, at det ud fra dette synspunkt i dommen i sagen Vardakas mod Kommissionen blev fastslået, at en persons udstationering i henhold til international ret er uafhængig af den bestemte vedtægt, som vedkommende er underlagt som ansat i en offentlig international organisation.

84. Appellanterne har heraf udledt, at Retten i de appellerede domme, idet de fra denne undtagelse udelukker tjeneste for staten gennem selvstyrende regioner, ser bort fra formålet med denne bestemmelse og endvidere foretager forskelsbehandling mellem tjenestemænd, der har gjort tjeneste for staten gennem centraladministrationen inden for rammerne af en fast repræsentation, og tjenestemænd, der har gjort sådan tjeneste gennem selvstyrende regioner. Efter appellanternes opfattelse har tjenestemanden i disse to situationer nemlig ikke etableret et egentligt tilhørsforhold til tjenestelandet, inden vedkommende blev ansat i Fællesskabet, på grund af hans midlertidige tilknytning hertil. Det væsentlige er under alle omstændigheder den varige karakter af tilhørsforholdet mellem tjenestemanden og tjenestelandet.

85. Efter appellanternes opfattelse består der mellem situationerne for disse to personkategorier ikke en forskel, der kan begrunde denne forskelsbehandling. De udøver endvidere tilsvarende tjeneste, der består i kon-

takter med Kommissionen, i fremsendelse af oplysninger mv., hvilket alt er i statens tjeneste, i en sammenhæng, hvor selvstyrende regioner deltager mere og mere i fællesskabsområdet.

86. Appellanterne har anført, at lovgiver, da denne undtagelse blev fastsat, ønskede, at formodningen for, at der ikke er et varigt tilhørsforhold til tjenestelandet, finder anvendelse, når tjenesten i dette land svarer til opgaver af offentlig interesse.

87. Endelig fører denne vide fortolkning — i modsætning til Rettens vurdering — ikke til, at alle offentlige enheder, der udgør en selvstændig juridisk person, anses for stater. Undtagelsens rækkevidde forbliver begrænset til enheder, som har kompetencer på fællesskabsområdet, således som det er tilfældet med selvstyrende regioner.

c) Udelukkelsen af tjeneste for et selskab, der er tillagt opgaver af offentlig interesse

88. Beatriz Salvador García og Tomás Salazar Brier har anført, at Retten har undladt at tage hensyn til praksis, navnlig dom af 20. september 1988 i Beentjes-sagen [17] og af 17. december 1998 i sagen Kommissionen mod Irland [18], ved fra begrebet »tjeneste for en anden stat« at have udelukket tjeneste som ansat i et selskab, der er tillagt en opgave af offentlig interesse, uden at efterprøve, om dette selskab er en del af staten, henset til sammensætningen, opgaver fastsat ved lov og afhængigheden af offentlige myndigheder.

d) Rettens undladelse af at anse arbejde som assistent for et medlem af Europa-Parlamentet for tjeneste for en international organisation

89. Beatriz Salvador García har endelig i sag C-7/06 P anført, at spørgsmålet om kvalificering af hendes arbejde som assistent for et medlem af Europa-Parlamentet skal undersøges, hvis Domstolen finder, at Retten begik en retlig fejl ved vurderingen af hendes arbejde for regeringen for den selvstyrende region Navarra i Bruxelles og for Sodexna.

17 — Sag 31/87, Sml. s. 4635, præmis 12.
18 — Sag C-353/96, Sml. I, s. 8565, præmis 26.

2. Kommissionens forsvar i sag C-7/06 P — C-9/06 P

90. Kommissionen har fremsat følgende argumenter.

a) Klagepunktet vedrørende den strenge fortolkning af den omtvistede undtagelse

91. Kommissionen har anført, at Retten ikke foretog en indskrænkende fortolkning af den omtvistede undtagelse. Kommissionen har anført, at Retten med føje fandt, at begrebet tjeneste for en anden stat nødvendiggjorde, at der var direkte retlig tilknytning mellem den berørte part og den berørte stat. Appellanterne har imidlertid ikke haft direkte retlig tilknytning til Kongeriget Spanien.

b) Rettens manglende hensyntagen til formålet med og sammenhængen i artikel 4, stk. 1, litra a), andet led, i vedtægtens bilag VII

92. Kommissionen har for det første anført, at appellanternes argumentation hviler på en ugrundet forudsætning.

93. Ifølge Kommissionen har appellanterne sammenblandet to forskellige begreber, nemlig formålet med den fortsatte undtagelse i artikel 4 i vedtægtens bilag VII og begrundelsen for anvendelsen af ordet »stat« i denne undtagelse. Det, der blev drøftet for Retten, og som skal drøftes for Domstolen, er fortolkningen af udtrykket »stat«. Formålet med undtagelsen om manglende varig tilknytning til tjenestelandet er ikke relevant for fortolkningen af begrebet »stat« i denne bestemmelse.

94. Kommissionen har heraf udledt, at Retten ikke begik en retlig fejl ved at henholde sig til, at fællesskabslovgiver i artikel 4 i vedtægtens bilag VII har valgt udtrykket »stat«, skønt der på det tidspunkt, hvor vedtægten blev udstedt, allerede eksisterede medlemsstater med føderal eller regional struktur, såsom Forbundsrepublikken Tyskland, hvorfor fællesskabslovgiver, hvis det var tilsigtet at medtage politiske underafdelinger eller regionale samfund i nævnte bestemmelse, udtrykkeligt ville have nævnt dette.

95. Kommissionen er for det andet af den opfattelse, at appellanternes påstand om, at Retten foretog forskelsbehandling mellem tjenestemænd, der har gjort tjeneste for staten gennem centraladministrationen inden for rammerne af en fast repræsenta-

tion, og tjenestemænd, der har gjort sådan tjeneste gennem selvstyrende regioner, er ugrundet.

96. Disse to situationer er nemlig ikke sammenlignelige hvad angår den udøvede tjeneste, eftersom — således som Retten anførte — de selvstyrende spanske regioners delegationer i Bruxelles havde til opgave at forvalte interesserne hos de forvaltninger, de repræsenterede, og disse interesser var ikke nødvendigvis sammenfaldende med interesserne hos andre selvstyrende regioner eller Kongeriget Spanien som staten.

97. Kommissionen har for det tredje anført, at appellanternes påstand om, at den berørte tjenestemand i tilfælde af tjeneste for en selvstyrende region ikke havde etableret et varigt tilhørsforhold til tjenestelandet på grund af hans midlertidige udnævnelse i dette land, er uden relevans. Der må ifølge Kommissionen tages hensyn til fællesskabslovgivers beslutning om ikke at medtage en stats politiske underinddelinger i den omtvistede undtagelse, såsom regioners regeringer, selvstyrende regioner eller andre lokale enheder.

98. Kommissionen har for det fjerde anfægtet appellanternes argumentation, hvorefter undtagelsen i artikel 4 i vedtægtens bilag VII burde finde anvendelse på al tjeneste i offentlig interesse i modsætning til tjeneste for private interessers regning.

99. Kommissionen har redegjort for, at denne fortolkning af undtagelsen ikke kun strider mod lovgivers ønske, men ligeledes indebærer, at alle offentlige myndigheder, som udgør en selvstændig juridisk person, hvortil centraladministrationen har overført interne beføjelser, herunder altså også kommuner eller enhver region, hvortil en administration har delegeret beføjelser, anses for stater.

100. Kommissionen har endvidere hvad angår appellanternes argumentation, der støttes på den opfattelse, at »[d]et væsentlige [...] under alle omstændigheder [er] den varige karakter af tilhørsforholdet mellem tjenestemanden og tjenestelandet«, og at det kan hævdes, at »der mellem den faglige situation og den personlige situation for en person, der har gjort tjeneste for en stat gennem en selvstyrende region, og en anden, der har gjort det gennem centraladministrationen (fast repræsentation), ikke er nogen forskel, der kan begrunde denne forskelsbehandling«, anført, at der er tale om et nyt spørgsmål eller et spørgsmål, der i det mindste ikke blev fremført på denne måde for Retten, hvorfor det er tvivlsomt, om det

kan antages til realitetsbehandling. Kommissionen har vedrørende dette punkt forladt sig på Domstolens afgørelse.

c) Klagepunktet vedrørende den fejlagtige udelukkelse af tjeneste som ansat i et offentligt selskab, der er fremført i sag C-7/06 P og C-9/06 P

101. Kommissionen har anført, at dette klagepunkt er ugrundet, fordi Beentjes-dommen og dommen i sagen Kommissionen mod Irland, som appellanterne har henvist til, vedrører Rådets direktiv 71/305/EØF af 26. juli 1971 om samordning af fremgangsmåderne med hensyn til indgåelse af offentlige bygge- og anlægskontrakter [19], hvis begrundelse er en anden end begrundelsen for den omtvistede undtagelse.

102. Kommissionen har tilføjet, at en person, der har arbejdet for et offentligt selskab, ikke har direkte retlig tilknytning til staten, mens et sådant tilhørsforhold er en uomgængelig betingelse, der er fastsat i retspraksis, for anvendelsen af den omtvistede undtagelse.

19 — EFT 1971 (II), s. 613.

d) Rettens undladelse af at anse arbejde som assistent for et medlem af Europa-Parlamentet for tjeneste for en international organisation

103. Kommissionen har anført, at Retten ikke undlod at behandle spørgsmålet, om Beatriz Salvador Garcías arbejde som assistent for et medlem af Europa-Parlamentet måtte anses for tjeneste for en international organisation, eftersom Retten fastslog, at besvarelsen af dette spørgsmål ikke havde nogen betydning for tildelingen af udlandstillægget, idet appellanten havde haft fast bopæl i Bruxelles før og efter dette arbejde.

104. Endvidere er et sådant arbejde ifølge Kommissionen ikke omfattet af den omtvistede undtagelses anvendelsesområde, fordi appellanten i forbindelse med dette arbejde ikke havde direkte retlig tilknytning til Europa-Parlamentet.

3. Rådets forsvar i sag C-10/06 P

105. Rådet har principalt anført, at Rafael De Bustamante Tellos appel skal afvises, fordi han alene har gengivet argumenterne for

Retten og nedlagt påstand om, at Domstolen blot skal efterprøve dem igen.

106. Rådet har subsidiært gjort gældende, at appellen skal forkastes som ugrundet.

107. Hvad angår det første klagepunkt vedrørende den strenge fortolkning af den omtvistede undtagelse og Rettens manglende hensyntagen til dommen i sagen Vardakas mod Kommissionen har Rådet anført, at appellanten har påberåbt sig denne dom uden for dens sammenhæng for at anfægte en fast retspraksis, hvorefter fællesskabsrettens bestemmelser, der giver ret til økonomisk støtte, skal fortolkes strengt [20].

108. Rådet har endvidere anført, at appellantens fortolkning af begrebet »tjeneste for en anden stat« er i strid med Domstolens faste praksis, hvorefter begrebet medlemsstat i bestemmelserne vedrørende institutionerne kun omfatter regeringsmyndighederne i medlemsstaterne og ikke kan antages også at omfatte regionale regeringer og selvstyrende samfunds regeringer, uanset hvilken kompetence de måtte være tillagt. Rådet har heraf udledt, at man i modsat fald ville gribe ind i den institutionelle ligevægt, der følger af traktaterne.

109. Hvad dernæst angår den påståede manglende hensyntagen til formålet med og sammenhængen i den omtvistede bestemmelse har Rådet anført, at Rettens synspunkt er helt i overensstemmelse med den institutionelle ligevægt, der følger af traktaterne, og at begrebet stat, hvis appellantens argumentation tages til følge, udstrækkes til at omfatte ikke kun selvstyrende regioner eller andre analoge regionale myndigheder, men også kommunale og lokale myndigheder samt offentlige virksomheder indtil grænser, der er vanskeligt forudseelige.

B — *Bedømmelse*

1. Antagelse til realitetsbehandling af appellen i sag C-10/06 P

110. Det forhold, at der under en appelsag gentages anbringender og argumenter, der blev fremsat for førsteinstansen, indebærer ikke i sig selv, at appellen ikke kan antages til realitetsbehandling. Begrundelsen herfor er, at denne form for klage ikke kan have endnu

20 — Rådet har henvist til Rettens dom af 30.11.1994, sag T-498/93, Dornonville de la Cour mod Kommissionen, Sml.Pers. I-A, s. 257, og II, s. 813, præmis 38.

en vurdering af tvistens realitet til genstand, hvorfor appellanten ikke kan begrænse sig til blot at gentage de anbringender og argumenter, der blev fremsat for førsteinstansen, og således anmode om, at Domstolen behandler hans stævning på ny.

111. Imidlertid kan retsspørgsmål, som Retten har behandlet, behandles på ny under en appelsag, såfremt appellanten anfægter Rettens fortolkning eller anvendelse af fællesskabsretten [21]. Som Domstolen har fastslået adskillige gange, ville appelproceduren, hvis en appellant ikke kunne basere sin appel på anbringender og argumenter, som allerede havde været fremført for Retten, blive berøvet en del af sin mening [22].

112. I denne sag følger det af undersøgelsen af Rafael De Bustamante Tellos appel, at han ikke har fastslået, at Domstolen foretager fornyet undersøgelse af stævningen. Han har anfægtet Rettens vurderinger af de to klagepunkter vedrørende den strenge fortolkning af den omtvistede undtagelse samt vedrørende den manglende hensyntagen til formålet hermed og sammenhængen heri. Han har præciseret de præmisser i Rettens begrundelse, som hans anfægtelse præcist vedrører.

21 — Jf. dom af 13.7.2000, sag C-210/98 P, Salzgitter mod Kommissionen, Sml. I, s. 5843, præmis 43.

22 — Dom af 6.3.2003, sag C-41/00 P, Interporc mod Kommissionen, Sml. I, s. 2125, præmis 17. Jf. ligeledes for en nyere anvendelse, dom af 18.1.2007, sag C-229/05 P, PKK og KNK mod Rådet, Sml. I, s. 439, præmis 32.

113. Det er derfor min opfattelse, at Rafael De Bustamante Tellos appel skal antages til realitetsbehandling. Jeg fastslår endvidere, at de tre andre appellanters appeller er formuleret på samme måde som Rafael De Bustamante Tellos, og at Kommissionen ikke har anfægtet, at de kan antages til realitetsbehandling.

2. Antagelsen til realitetsbehandling af appellanternes argumentation, der støttes på den opfattelse, at »[d]et væsentlige [...] under alle omstændigheder [er] den varige karakter af tilhørsforholdet mellem tjenestemanden og tjenestelandet«.

114. Det er min opfattelse, at denne argumentation kan antages til realitetsbehandling. Selv om det antages, at argumentationen ikke blev fremført for Retten med denne formulering, er der ikke tale om et nyt anbringende i den i Domstolens procesreglements artikel 42, stk. 2, omhandlede forstand, som ændrer genstanden for den tvist, der blev forelagt Retten, og hvis undersøgelse forpligter Domstolen til at gå ud over dens opgave i forbindelse med en appelsag, som er begrænset til at kontrollere førsteinstansens afgørelse.

115. Der er nemlig blot tale om betragtninger, hvorved appellanterne har søgt at godtgøre, at Retten ikke tog hensyn til begrundelsen for artikel 4, stk. 1, litra a), andet led, i vedtægtens bilag VII. Det er derfor argumenter, der er fremsat til støtte

for anbringendet om Rettens tilsidesættelse af denne bestemmelse, og der består intet krav om, at ethvert argument i appelsagen tidligere skal være fremført ved førsteinstansen [23].

3. Realiteten

116. Appellanternes appel indebærer, at jeg indledningsvis må undersøge to retlige spørgsmål. Det første, der er fælles for de fire sager, vedrører begrebet »tjeneste for en anden stat« i artikel 4, stk. 1, litra a), andet led, i vedtægtens bilag VII.

117. Jeg skal begrunde, hvorfor dette begreb efter min opfattelse ikke udelukkende omfatter tjeneste for medlemsstaternes regeringsmyndigheder, men også tjeneste for en delstat samt tjeneste for en enhed, som uanset dens retlige form har til opgave i henhold til en akt fra en offentlig myndighed og under dennes kontrol at varetage en opgave af offentlig interesse, såsom forvaltning eller forsvar af en lokal myndigheds interesser ved fællesskabsinstanserne.

23 — Dommen i sagen PKK og KNK mod Rådet, præmis 66.

118. Det andet spørgsmål opstår kun i sag C-7/06 P. I dommen i sagen Salvador García mod Kommissionen fastslog Retten under hensyn til dens vurdering af appellantens arbejde for selskabet Sodexna og den selvstyrende region Navarra i referenceperioden, at det ikke var nødvendigt at udtale sig om, hvorvidt appellantens arbejde som assistent for en europaparlamentariker skulle anses for tjeneste for en international organisation i den i artikel 4, stk. 1, i vedtægtens bilag VII omhandlede forstand.

119. Hvis Domstolen deler min opfattelse af fortolkningen af begrebet »tjeneste for en anden stat«, kan kvalificeringen af arbejde som assistent for et medlem af Europa-Parlamentet i forhold til den pågældende vedtægtsbestemmelse være relevant for løsningen af tvisten i sag C-7/06 P. Jeg skal redegøre for de betingelser, hvorunder et sådant arbejde forekommer mig at måtte anses for tjeneste for en international organisation i denne bestemmelses forstand.

a) Begrebet »tjeneste for en anden stat«

120. I det omfang vedtægten ikke henviser til medlemsstaters ret til at fastlægge betydningen og rækkevidden af »tjeneste for en

anden stat« i artikel 4, stk. 1, litra a), andet led, i bilag VII hertil, skal dette begreb, således som Retten bemærkede i de appellerede domme, være genstand for en selvstændig og ensartet fortolkning i Fællesskabet.

121. Retten støttede i de appellerede domme sin vurdering, hvorefter det pågældende begreb skal forstås således, at det udelukkende omfatter tjeneste for en stats regeringsmyndigheders eller centralmyndigheders regning, på to grunde. For det første omhandler begrebet medlemsstat i bestemmelserne vedrørende institutionerne ifølge Retten kun statens regeringsmyndigheder. For det andet indeholder vedtægtens bestemmelser, der fastlægger de gensidige rettigheder og pligter mellem institutionerne og deres fællesskabstjenestemænd, en bestemt terminologi, som ikke ved analogi kan udvides til at omfatte tilfælde, som ikke udtrykkeligt er omhandlet. Hvis lovgiver havde ønsket at medtage politiske underafdelinger i den omtvistede bestemmelse, ville dette udtrykkeligt være blevet nævnt, da der på tidspunktet for bestemmelsens vedtagelse bestod stater med føderal eller regional struktur, som var medlem af Fællesskabet, såsom Forbundsrepublikken Tyskland.

122. Disse grunde forekommer mig ikke overbevisende af følgende årsager.

123. Hvad angår den første grund skal jeg anføre, at vedtægten ikke definerer begrebet »tjeneste for en anden stat« i artikel 4, stk. 1, litra a), andet led, i bilag VII hertil. I øvrigt er begrebet »stat« heller ikke defineret i fællesskabsretten. Domstolen har defineret begrebet ved fortolkningen af traktaterne, og denne fortolkning er ikke entydig. Begrebet »stat« har et bredt eller et snævert indhold alt efter den sammenhæng, hvori det finder anvendelse, og hvorefter det er nødvendigt for fællesskabsrettens effektive anvendelse.

124. Det er således fast retspraksis, at begrebet medlemsstat i artikel 230, stk. 2, EF, som angiver de parter, der kan anlægge sag om annullation af enhver afledt fællesskabsakt, kun omfatter staters regeringsmyndigheder [24]. Lokale myndigheder i medlemsstaterne samt organismer, de kontrollerer, råder kun over en sådan klagemulighed for en akt, der berører dem direkte og individuelt.

125. Undtagelsen til forbuddene mod hindringer for personers frie bevægelighed i artikel 39, stk. 4, EF og artikel 45 EF, hvorefter disse forbud ikke finder anvendelse for »ansættelser i den offentlige administra-

24 — Kendelsen i sagen Région wallonne mod Kommissionen, præmis 6.

tion« eller for arbejde i forbindelse med udøvelse af offentlig myndighed, skal ligeledes fortolkes indskrænkende. I overensstemmelse med retspraksis omfatter denne undtagelse således ikke alle ansættelser i den offentlige administration, men udelukkende de ansættelser, der deltager i udøvelsen af de mest statslige beføjelser, dvs. opgaver, der er omfattet af udøvelsen af offentlig myndighed og ansvaret for sikringen af statens almene interesser [25].

126. Når der modsat er tale om at vurdere rækkevidden af medlemsstaternes ansvar for fællesskabsrettens gennemførelse, foretager Domstolen en vid fortolkning af begrebet stat. For at undgå, at fællesskabsrettens gennemførelse afhænger af medlemsstaternes politiske, institutionelle og administrative organisation, og for ikke blande sig i denne organisation anvender Domstolen det internationale retsprincip, hvorefter det retssubjekt, der forpligter sig og skal overholde sine engagementer, er staten som sådan, som anses for en organisatorisk og funktionel enhed [26].

127. I henhold til denne fremgangsmåde er begrebet medlemsstat ikke begrænset til staternes regeringsmyndigheder. For at sikre den effektive og ensartede gennemførelse af fællesskabsretten har Domstolen udstrakt dette begreb til alle staternes offentlige organer og myndigheder, såsom lokale myndigheder. Domstolen har ligeledes fastslået, at begrebet også omfatter privatretlige organismer, der kontrolleres af staten.

128. Domstolen har således fastslået, at proceduren i artikel 226 EF kan iværksættes, uanset hvilket organ i medlemsstaten der er ansvarligt for traktatbruddet. Domstolen har ikke blot pålagt medlemsstaterne ansvaret for de centrale organers adfærd, herunder forfatningsmæssigt uafhængige offentlige myndigheder [27], men også deres lokale myndigheder, såsom en region i en forbundsstat eller en kommune [28]. Domstolen har ligeledes pålagt dem ansvaret for adfærd hos privatretlige organer, der er en juridisk

25 — Dom af 30.9.2003, sag C-405/01, Colegio de Oficiales de la Marina Mercante Española, Sml. I, s. 10391, præmis 39.

26 — Jf. i denne retning dom af 5.3.1996, forenede sager C-46/93 og C-48/93, Brasserie du pêcheur og Factortame, Sml. I, s. 1029, præmis 34.

27 — Jf. hvad angår et traktatbrud, der kunne tilregnes lovgiver, dom af 5.5.1970, sag 77/69, Kommissionen mod Belgien, Sml. 1970, s. 45, org.ref.: Rec. s. 237, præmis 15, og hvad angår et traktatbrud, der kunne tilregnes en retsinstans, dom af 9.12.2003, sag C-129/00, Kommissionen mod Italien, Sml. I, s. 4637, præmis 29 og 32.

28 — Jf. hvad angår Länder i Forbundsrepublikken Tyskland, dom af 14.5.2002, sag C-383/00, Kommissionen mod Tyskland, Sml. I, s. 4219, præmis 18, hvad angår en belgisk region, dom af 17.1.2002, sag C-423/00, Kommissionen mod Belgien, Sml. I, s. 593, præmis 16, og hvad angår en fransk kommune, dom af 18.6.1985, sag 197/84, Steinhauser, Sml. s. 1819.

person, og hvis aktiviteter kontrolleres direkte eller indirekte af staten [29].

129. Domstolen har ligeledes anerkendt, at klare og præcise bestemmelser i et direktiv kan finde direkte anvendelse i en tvist mod medlemsstaters lokale myndigheder [30]. Domstolen har fastslået, at sådanne bestemmelser også kan anvendes mod organismer eller enheder, uanset deres retlige form, der er underlagt statens eller en offentlig myndigheds, såsom en lokal myndighed [31], myndighed eller kontrol, eller som har til opgave i henhold til en retsakt fra den offentlige myndighed under dennes kontrol at udføre en opgave af offentlig interesse [32].

130. I henhold til samme logik er begrebet »statsstøtte« i artikel 87, stk. 1, EF, således som det er fortolket i retspraksis, ikke begrænset til støtte, der ydes direkte af medlemsstaternes regeringsmyndigheder. Det omfatter ligeledes støtte, der ydes af deres lokale myndigheder, uanset på hvilket niveau [33], samt af private organismer, der handler under statens kontrol [34].

131. Jeg kan også omtale definitionen på begrebet »ordregivende myndighed« i direktiverne på området for offentlige indkøb, som appellanterne har henvist til, og som tilsigter at opstille en ramme for staters adfærd ved tildelingen af denne type indkøb med henblik på at sikre konkurrencen [35].

132. Det følger heraf, at når der er tale om sikre fællesskabsrettens effektive gennem-

29 — I dom af 24.11.1982, sag 249/81, Kommissionen mod Irland, Sml. s. 4005, gav Domstolen Kommissionen medhold i det mod Irland anlagte traktatbrudssøgsmål vedrørende kampagnen »Buy Irish«, der blev gennemført af Irish Goods Council, som var et irsk selskab med begrænset ansvar. Domstolen fandt, at dette selskabs status som privatretligt ikke fritog den irske regering for ansvaret for denne handling, som var i strid med fællesskabsretten, da regeringen udnævnte medlemmerne af selskabets bestyrelse, gav selskabet tilskud for at dække dets udgifter og endelig definerede indholdet af den reklamekampagne, selskabet havde gennemført (præmis 15).

30 — Dom af 22.6.1989, sag 103/88, Fratelli Costanzo, Sml. s. 1839.

31 — Dom af 12.7.1990, sag C-188/89, Foster m.fl., Sml. I, s. 3313, præmis 18, og kendelse af 26.5.2005, sag C-297/03, Sozialhilfverband Rohrbach, Sml. I, s. 4305, præmis 27 og 30.

32 — Dom af 4.12.1997, forenede sager C-253/96 — C-258/96, Kampelmann m.fl., Sml. I, s. 6907, præmis 46, og af 5.2.2004, sag C-157/02, Rieser Internationale Transporte, Sml. I, s. 1477, præmis 24.

33 — Dom af 14.10.1987, sag 248/84, Tyskland mod Kommissionen, Sml. s. 4013, præmis 17, vedrørende støtte ydet af et Land i Forbundsrepublikken Tyskland.

34 — Dom af 22.3.1977, sag 78/76, Steinike & Weinlig, Sml. s. 595, præmis 21.

35 — Begrebet »ordregivende myndigheder« er defineret som staten, lokale myndigheder, offentligretlige organer og sammenslutninger af en/et eller flere af disse lokale myndigheder eller offentligretlige organer. Begrebet »offentligretligt organ« betegner ethvert organ, hvis opgave det er at imødekomme almenhedens behov, dog ikke på det erhvervs- eller forretningsmæssige område, og som er en juridisk person, og hvis drift enten for mere end halvdelens vedkommende finansieres af staten, de lokale myndigheder eller andre offentligretlige organer, eller hvis drift er underlagt disses kontrol, eller hvortil staten, de lokale myndigheder eller andre offentligretlige organer kan udpege mere end halvdelen af medlemmerne i administrations-, ledelses- eller tilsynsorganet [jf. artikel 1, litra b), i Rådets direktiv 92/50 af 18.6.1992 om samordning af fremgangsmåderne ved indgåelse af offentlige tjenesteydelsesaftaler (EFT L 209, s. 1), Rådets direktiv 93/36/EØF af 14.6.1993 om samordning af fremgangsmåderne ved offentlige indkøb (EFT L 199, s. 1), og Rådets direktiv 93/37/EØF af 14.7.1993 om samordning af fremgangsmåderne med hensyn til indgåelse af offentlige bygge- og anlægskontrakter (EFT L 199, s. 54)].

førelse, kan ansvaret for handlinger, der er foretaget af lokale myndigheder eller af private selskaber, der kontrolleres af en medlemsstats regeringsmyndigheder eller af disse lokale myndigheder, pålægges denne stat som omhandlet i artikel 226 EF, artikel 249, stk. 3, EF eller artikel 87, stk. 1, EF. Dette er grunden til, at jeg ikke mener — henset til vedtægtens manglende begrænsning af rækkevidden af begrebet »tjeneste for en anden stat« — at dette begreb nødvendigvis i henhold til ordlyden skal forstås således, at det udelukkende omfatter tjeneste for medlemsstaters centrale organer.

133. Den anden grund, hvorefter fællesskabslovgiver, hvis det havde været ønsket at optage regionale samfund i den omtvistede bestemmelse, havde nævnt dem udtrykkeligt, forekommer mig heller ikke afgørende. Jeg har påvist, at retspraksis har foretaget en vid fortolkning af begrebet »stat« i artikel 226 EF i forbindelse med traktatbrud, i artikel 249, stk. 3, EF i forbindelse med direktivers direkte virkning og også i artikel 87, stk. 1, EF hvad angår begrebet statsstøtte, skønt disse artikler i traktaten ikke udtrykkeligt omhandler lokale myndigheder eller andre organismer, der kan være knyttet til staten.

134. Det forekommer mig derfor ikke muligt at udlede af retspraksis, hvorefter vedtægtens bestemmelser er formuleret med en præcis terminologi og ikke kan udstrækkes til tilfælde, som ikke udtrykkeligt er omfattet heraf, at den omtvistede undtagelse udelukkende vedrører tjeneste for en anden stats regeringsmyndigheder.

135. Derimod forekommer appellanternes argumenter til støtte for deres synspunkt mig mere overbevisende.

136. Som appellanterne har anført, skal rækkevidden af begrebet »tjeneste for en anden stat« afgøres efter formålet med denne bestemmelse. I modsætning til den af Kommissionen forsvarede opfattelse kan statsbegrebet i denne formulering efter min opfattelse ikke adskilles herfra og være genstand for en streng fortolkning. Begrebet »tjeneste for en anden stat« skal forstås i sin helhed og fortolkes i overensstemmelse med metoden i retspraksis i henhold til opbygningen af og formålene med det regelsæt, det er en del af[36].

137. Udlandstillægget har, således som det fremgår af fast retspraksis, til formål at

36 — Dom af 16.5.2002, sag C-63/00, Schilling og Nehring, Sml. I, s. 4483, præmis 24, og af 10.12.2002, sag C-491/01, British American Tobacco (Investments) og Imperial Tobacco, Sml. I, s. 11453, præmis 203-206 og den deri nævnte retspraksis. Jf. vedrørende en nyere anvendelse, dom af 14.12.2006, sag C-283/05, ASML, Sml. I, s. 12041, præmis 16 og 22.

»opveje de særlige byrder og ulemper, som ansættelsen ved Fællesskaberne indebærer for de tjenestemænd, der af denne grund må skifte bopæl fra deres hjemland til tjenestelandet og integrere sig i nye omgivelser« [37].

138. Betingelserne for tildeling af dette tillæg afhænger af graden af tjenestemandens integration i tjenestelandet. De af fællesskabslovgiver opstillede betingelser for denne integration er bopæl eller arbejde i tjenestelandet i en væsentlig periode, inden vedkommende blev ansat i Fællesskabets tjeneste. En tjenestemand, der allerede bor eller arbejder i tjenestelandet, anses for at være integreret dér, og han har kun, hvis han ikke er og aldrig har været statsborger i tjenestelandet, ret til et særligt udlandstillæg, der svarer til en fjerdedel af udlandstillægget.

139. Udlandstillægget tildeles således i overensstemmelse med artikel 4, stk. 1, litra a), i vedtægtens bilag VII en tjenestemand, der ikke er og aldrig har været statsborger i tjenestelandet, og som hverken har haft bopæl på varig måde eller udøvet sit hovederhverv dér i en periode på fem år, som udløber seks måneder før vedkommendes tiltrædelse.

140. I overensstemmelse med den omtvistede undtagelse, som fraviger de ovenfor opregnede betingelser, tages der ikke hensyn til bopæl eller arbejde på tjenestelandets område, når de følger af, at vedkommende har gjort tjeneste for en anden stat eller en international organisation.

141. Når jeg undersøger denne undtagelses indhold henset til dens sammenhæng, kan jeg fastslå, at fællesskabslovgiver har ønsket fra den relevante periode at udelukke »tilfælde, hvor vedkommende har gjort tjeneste for en anden stat eller en international organisation« uden begrænsninger hvad angår tjenestens art, ansættelsesforholdet med staten eller den internationale organisation og arbejdets varighed.

142. Fællesskabslovgiver har dermed ikke ønsket at begrænse undtagelsens rækkevidde til særligt arbejde eller til personer, der har været ansat af en stat eller en international organisation i henhold til en bestemt ordning eller vedtægt. Denne vurdering er blevet bekræftet i retspraksis, hvoraf fremgår, at både arbejde som praktikant [38] eller uafhæn-

37 — Jf. bl.a. dom af 15.9.1994, sag C-452/93 P, Magdalena Fernández mod Kommissionen, Sml. I, s. 4295, præmis 20 og den deri nævnte retspraksis.

38 — Domstolens dom af 10.10.1989, sag 201/88, Atala-Palmerini mod Kommissionen, Sml. s. 3109, præmis 6, og Rettens dom af 3.5.2001, sag T-60/00, Liaskou mod Rådet, Sml.Pers. I-A, s. 107, og II, s. 489, præmis 49 og 50.

gig rådgiver for en fællesskabsinstitution [39] er omfattet af den omtvistede undtagelses anvendelsesområde.

143. På baggrund heraf, i det omfang begrebet »tjeneste for en anden stat«, som omhandlet i artikel 4, stk. 1, litra a), i vedtægtens bilag VII, omfatter al tjeneste for en stat eller en international organisation, forekommer det logisk heraf at udlede, at statsbegrebet i den samme bestemmelse ligeledes skal være genstand for en vid fortolkning og dermed finde anvendelse på tjeneste for forskellige organer eller enheder, der kan knyttes til en stat [40].

144. Denne vurdering bekræftes efter min opfattelse af det af fællesskabslovgiver med denne bestemmelse forfulgte formål.

145. I overensstemmelse med retspraksis har undtagelsen i denne bestemmelse til formål at sikre, at personer, som har bosat sig i deres fremtidige tjenesteland med henblik på dér at gøre tjeneste uden at have varig tilknytning til dette land, ikke straffes ved, at de mister udlandstillægget [41]. Tjenestemænd, der i den relevante periode har boet eller arbejdet i deres fremtidige tjenesteland for en anden stat eller en international organisation, formodes derfor ikke at have fået varig tilknytning til dette land [42].

146. Generaladvokat Reischl har allerede redegjort for den opfattelse, der ligger bag undtagelsen, i sit forslag til afgørelse i sagen Vutera mod Kommissionen. Ifølge generaladvokaten har de tjenestemænd, som gør tjeneste for en anden stat eller en international organisation, ikke før deres tiltrædelse — selv om de har opholdt sig i længere tid i det land, hvori de senere gør tjeneste — har haft sædvanligt opholdssted dér i den forstand, at der skulle være opstået en fast tilknytning til dette land. Almindeligvis udsendes de pågældende kun til et bestemt land for et begrænset tidsrum, og de bevarer i denne periode deres nære tilknytning til hjemlandet [43].

147. Fællesskabslovgiver har dermed ønsket, at tjeneste i tjenestelandet for en anden stat eller en international organisation ikke fratager den berørte person udlandstillægget,

39 — Rettens dom af 14.12.1995, sag T-72/94, Diamantaras mod Kommissionen, Sml.Pers. I-A, s. 285, og II, s. 865, præmis 52.

40 — Denne vurdering er i overensstemmelse med Rettens i dommen i sagen Vardakas mod Kommissionen. I denne dom udledte Retten ligeledes af den omtvistede bestemmelses ordlyd og sammenhæng, at lovgivers formål havde været i vidt omfang at tildele udlandstillæg (præmis 37). Retten fandt, henset til tillæggets begrundelse ligeledes, at begrebet »international organisation« i den omtvistede undtagelse heller ikke kunne være genstand for en indskrænkende fortolkning (præmis 41).

41 — Dom af 31.5.1988, sag 211/87, Nuñez mod Kommissionen, Sml. s. 2791, præmis 11.

42 — Jf. ligeledes dom af 15.1.1981, sag 1322/79, Vutera mod Kommissionen, Sml. s. 127, præmis 8.

43 — Jf. s. 143.

fordi denne tjeneste efter sin art formodes ikke at have givet ham mulighed for at integrere sig i dette land. Denne vurdering bekræftes af artikel 4, stk. 1, litra b), i vedtægtens bilag VII. I henhold til denne bestemmelse tildeles udlandstillægget ligeledes den tjenestemand, der er eller har været statsborger i tjenestelandet, på betingelse af, at han har haft fast bopæl i et andet land i ti år før hans tiltrædelse af »*en anden grund end tjenesteudøvelse for en stat eller en international organisation*« [44].

148. Således som appellanterne har anført, er det derfor tjenesten for staten eller en international organisation, der formodes at hindre, at der skabes varig tilknytning mellem den pågældende person og tjenestelandet.

149. Jeg kan derfor ikke indse, hvorfor denne formodning udelukkende skal gælde for tjeneste for medlemsstaters centralregering. Jeg finder ikke — hverken i Rettens begrundelse eller i de sagsøgte institutioners argumenter — forhold, som efter deres art kan godtgøre, at når personer, der arbejder for lokale myndigheders regning, gør tjeneste i et andet land, forbliver de generelt dér for en ubegrænset periode og bevarer ikke den samme tilknytning til deres stat som centralregeringens tjenestemænd. Således som appellanterne har anført, er udsendelsen til tjenestelandet for en lokal myndigheds regning normalt også midlertidig. Begrebet »stat« i dets omtvistede udtryk er dermed ikke begrænset til centralmyndigheder, men omfatter efter min opfattelse også alle staters lokale myndigheder og enheder, som organisatorisk er en del af staternes centraladministration eller lokaladministration.

150. Denne vurdering kan ligeledes efter min opfattelse overføres på personer, der arbejder for organer, der, selv om de ikke formelt eller organisatorisk tilhører statens centralregerings administration, i overensstemmelse med retspraksis kan anses for knyttet hertil, fordi de har til opgave i henhold til en retsakt fra den offentlige myndighed under dennes kontrol at udføre en opgave af offentlig interesse [45].

151. Eftersom det er tjenesten for staten, som begrunder formodningen om, at der ikke er integration i tjenestelandet, og ikke bestemte opgaver eller en særlig vedtægt, skal denne formodning finde anvendelse uanset formen af den organisme, som staten i sin suveræne beføjelse til institutionel, politisk og administrativ organisation har betroet udøvelsen af sine kompetencer.

44 — Min fremhævelse.

45 — Jf. dommen i sagen Foster m.fl., præmis 20.

Begrebet »tjeneste for en anden stat« skal fortolkes selvstændigt og ensartet i Fællesskabet, hvorfor udtrykket »stat« i denne forbindelse ikke skal begrænses til et organisatorisk kriterium, der afhænger af hver stats administrative organisation, men ligeledes skal tage hensyn til et funktionelt kriterium.

152. Jeg skal i øvrigt anføre, at de fire appellanter i denne sag har fremført, at de under hele deres ansættelse i Bruxelles for en selvstyrende spansk region befandt sig i en situation, der er sammenlignelig med situationen for personale, der arbejder for Kongeriget Spaniens Faste Repræsentation, idet de var underlagt samme sygeforsikringsordning og endog samme beskatningsordning [46]. Herudover har appellanterne ligesom den Faste Repræsentations personale udført en opgave af offentlig interesse ved at forsvare interesserne hos deres selvstyrende regioner, der er en integreret del af Kongeriget Spanien, ved fællesskabsinstanserne.

153. Det er derfor min opfattelse, at der hvad angår den omtvistede undtagelse ikke er nogen relevant forskel mellem en person, som har udført tjeneste for en stat via en lokal myndighed eller en organisation, der handler under dennes kontrol, og en person, der har gjort dette gennem centraladministrationen, såsom denne stats faste repræsentation. Appellanterne har ligeledes med rette anført, at Retten ved at begrænse den omtvistede undtagelses anvendelsesområde til tjeneste for statens centralregering har udøvet forskelsbehandling til skade for personer, der gør tjeneste for medlemsstaters lokale myndigheder eller andre enheder, der er afhængige af staten.

154. De sagsøgte institutioner har bestridt denne vurdering og hermed fremført flere argumenter.

155. De har for det første anført, at situationerne for henholdsvis personer, der gør tjeneste for centralregeringen, og personer, der direkte eller indirekte arbejder for en lokal myndighed, er forskellige, idet disse to kategorier af personer ikke udøver de samme funktioner, og idet de interesser, de forsvarer, ikke altid er sammenfaldende.

156. Dette argument forekommer mig af følgende grunde ikke at kunne rejse tvivl om,

46 — Det samme kan fastslås i sag C-211/06 P, Adam mod Kommissionen, der verserer for Domstolen. Fr. Adam, der er tysk statsborger, blev den 1.7.2003 ansat i Kommissionen. Hun blev nægtet udlandstillæg, fordi hun havde arbejdet i Bruxelles for Saarlands forbindelseskontor siden den 1.10.1997, og fordi Kommissionen havde den opfattelse, at dette arbejde ikke udgjorde tjeneste for en anden stat. Hun anførte i sin sag mod Kommissionens afgørelse, at hun befandt sig i samme situation som forbundsansatte, der udførte deres arbejde i udlandet. Hun havde som disse ansatte således forpligtet sig til at overholde Forbundsrepublikken Tysklands grundlov, og hendes ansættelseskontrakt var underlagt den kollektive overenskomst, der fandt anvendelse på disse ansatte.

at appellanternes synspunkt er berettiget. Det væsentlige er efter min opfattelse spørgsmålet, om de betingelser, hvorunder de pågældende personer er udsendt til et andet land, generelt gør det muligt for dem dér at skabe en varig tilknytning. Således som anført, har fællesskabslovgiver formodet, at tjeneste for en anden stat ikke gør det muligt at skabe en sådan tilknytning. Endvidere afhænger anvendelse af den omtvistede undtagelse ikke af det udførte arbejdes art, eftersom den dækker enhver tjeneste for en stat eller en international organisation.

157. De sagsøgte institutioner har dernæst anført, at de pågældende personer i forbindelse med tjeneste for en lokal myndighed ikke har nogen direkte tilknytning til staten.

158. Jeg deler ikke denne vurdering. Den omtvistede undtagelse kan ganske vist kun finde anvendelse, hvis den pågældende person er ansat direkte af staten. Denne betingelse følger logisk af undtagelsens baggrund, hvorefter personer, der udsendes som ansat af staten, er udsendt for en begrænset periode og bevarer en snæver tilknytning til deres stat, som ikke gør det muligt for dem at integrere sig i tjenestelandet. Betingelsen om, at der skal være en direkte tilknytning, tilsigter dermed efter min opfattelse at begrænse undtagelsens anvendelse til personer, der har været ansat direkte af staten, og at undtage dem, der som lønmodtagere i et eksternt selskab har udført arbejde for en stat for dette selskabs regning [47].

159. På baggrund heraf har personer, der er ansat direkte af en lokal myndighed eller en organisme, der har til opgave under dennes kontrol at udføre en opgave af offentlig interesse, en direkte tilknytning til denne lokale myndighed eller organisme og dermed til staten.

160. De sagsøgte institutioner har endelig anført, at det forhold, at statsbegrebet i den omtvistede bestemmelse udstrækkes til lokale myndigheder og så meget desto mere til andre enheder, indebærer, at tillæggets tildeling udstrækkes til vanskeligt forudsigelige proportioner, selv om de fællesskabsbestemmelser, som giver ret til økonomiske ydelser, skal fortolkes snævert.

161. Disse indvendinger forekommer mig at kunne forkastes af følgende årsager. For det første er statsbegrebet, således som det er

47 — Rækkevidden af betingelsen om, at der skal være en direkte retlig tilknytning, er ligeledes anfægtet i sag C-424/05, Kommissionen mod Hosman-Chavalier, der verserer for Domstolen, og hvori generaladvokat Mengozzi har fremsat forslag til afgørelse den 15.3.2007.

defineret i retspraksis, ikke ubegrænset. Således som jeg tidligere har anført, har retspraksis, navnlig retspraksis vedrørende direktivers direkte virkning, defineret de kriterier, hvorefter en organisme kan knyttes til staten.

162. Beatriz Salvador García og Tomás Salazar Brier har herved henvist til Domstolens praksis i Beentjes-dommen og i dom af 17. december 1998 i sagen Kommissionen mod Irland. Som Kommissionen har anført, blev disse domme ganske vidt afsagt på området for offentlige indkøb. De kriterier, hvorefter en organisme skal kvalificeres som »ordregivende myndighed«, kan ikke som sådan overføres på anvendelsen af den omtvistede bestemmelse i vedtægten.

163. Disse kriterier forfølger imidlertid samme formål som de af Domstolen opstillede i forbindelse med artikel 226 EF, 249 EF og 87 EF, dvs. at sikre fællesskabsrettens effektive og ensartede gennemførelse uafhængig af medlemsstaternes administrative organisation. De kan derfor efter min opfattelse tages i betragtning som vejledning i forbindelse med vurderingen af realiteten i den offentlige myndigheds kontrol med et selskab, der har til opgave at forsvare en lokal myndigheds interesser ved fællesskabsinstanserne.

164. For det andet har bestemmelserne i vedtægten, såsom bestemmelserne om udlandstillægget, til formål at give Fællesskaberne en uafhængig europæisk tjenestemandsordning på højt niveau, der er sammensat af tjenestemænd, som har de bedst mulige kvalifikationer med hensyn til produktivitet og integritet, og som udvælges på så bredt et geografisk grundlag som muligt blandt medlemsstaternes borgere [48].

165. Den omtvistede undtagelse har, således som det er fremgået, til formål ikke at fratage personer, som har arbejdet i deres fremtidige tjenesteland for en anden stat eller en international organisation, udlandstillægget. Udlandstillægget, der svarer til 16% af grundlønnen, husstandstillægget og børnetilskuddet, og som udbetales under hele ansættelsen ved Fællesskaberne, bidrager i betydeligt omfang til at gøre de af Fællesskaberne opslåede stillinger attraktive. Det er min opfattelse, at Fællesskaberne har interesse i ikke at begrænse rækkevidden af denne fordel til personer, der har arbejdet for staters centralregering, med henblik på ligeledes i givet fald at kunne drage fordel af den ekspertise, som personer, der har arbejdet i tjenestelandet for lokale myndigheder og forskellige lokale myndigheder, der er afhængige af staten, har opnået.

48 — Jf. anden betragtning til forordning nr. 31 (EØF) og nr. 11 (EAF), betragtning 2 og 3 til Rådets forordning (EF, Euratom) nr. 723/2004 af 22.3.2004 om ændring af vedtægten for tjenestemænd i De Europæiske Fællesskaber og af ansættelsesvilkårene for de øvrige ansatte i Fællesskaberne (EUT L 124, s. 1), samt svar fra Neil Kinnock, der var viceformand for Kommissionen og ansvarlig for den europæiske tjenestemandsændring, på et parlamentarisk spørgsmål af 22.3.2001 (EUT C 40 E, s. 9).

166. På baggrund heraf er det min opfattelse, at begrebet »tjeneste for en anden stat« ikke udelukkende omfatter tjeneste for medlemsstaternes regeringsmyndigheder, men ligeledes skal omfatte tjeneste for en lokal myndighed samt tjeneste for en enhed, som uanset dens retlige form har til opgave i henhold til en akt fra en offentlig myndighed og under dennes kontrol at varetage en opgave af offentlig interesse, såsom forvaltning eller forsvar af en lokal myndigheds interesser ved fællesskabsinstanserne.

b) Udgør arbejde som assistent for et medlem af Europa-Parlamentet tjeneste for en international organisation i den i artikel 4, stk. 1, i vedtægtens bilag VII omhandlede forstand?

167. Det er ikke bestridt, og det forekommer heller ikke at kunne bestrides, at Europa-Parlamentet skal anses for en international organisation i den i artikel 4, stk. 1, i vedtægtens bilag VII omhandlede forstand. Jeg bemærker herved, at Domstolen og Retten har anset tjeneste for Kommissionen for tjeneste for en international organisation i denne bestemmelses forstand [49].

49 — Dommen i sagen Atala-Palmerini mod Kommissionen, præmis 6, og i sagen Liaskou mod Rådet, præmis 49 og 50.

168. Kommissionen har anført, at arbejde som assistent for et medlem af Europa-Parlamentet ikke kan være omfattet af anvendelsesområdet for den omtvistede undtagelse, eftersom en sådan assistent ikke har direkte retlig tilknytning til denne institution [50].

169. Dette er ikke min opfattelse. Således som jeg tidligere har anført, indebærer betingelsen om, at der skal være en direkte tilknytning mellem den pågældende person og den pågældende stat eller internationale organisation, der gælder for det med den omtvistede undtagelse forfulgte formål, at denne person har været ansat direkte af denne stat eller internationale organisation. Denne betingelse kan føre til, at personer, der som lønmodtagere i et eksternt selskab har udført arbejde for en stat eller en international organisation for dette selskabs regning, undtages fra undtagelsens anvendelsesområde [51].

170. Betingelsen om, at der skal være en direkte tilknytning mellem den pågældende person og en fællesskabsinstitution, er dermed opfyldt, når denne person har været ansat direkte af denne institution ved en

50 — Dette er ligeledes Kommissionens holdning i sag T-473/04, Asturias Cuerno mod Kommissionen, der verserer for Retten.

51 — Jf. vedrørende en person, der var stillet til rådighed for Kommissionen af et vikarbureau, dom af 11.9.2002, sag T-127/00, Nevin mod Kommissionen, Sml.Pers. I-A, s. 149, og II, s. 781, præmis 53 og 58.

kontrakt eller i en anden form i overensstemmelse med den ordning, der finder anvendelse på De Europæiske Fællesskabers øvrige ansatte eller en anden fællesskabstekst [52].

171. Regulativet om omkostningsgodtgørelser og andre godtgørelser til Europa-Parlamentets medlemmer, som denne institutions præsidium vedtog i 1984 [53], opstiller i artikel 14 muligheden for, at hvert medlem kan modtage en godtgørelse til dækning af udgifter til ansættelse af en eller flere assistenter. Ifølge denne bestemmelse kan flere medlemmer ligeledes sammen ansætte den samme assistent.

172. Det følger derfor af de af Europa-Parlamentet vedtagne bestemmelser om dets virke, at medlemmerne kan rekruttere parlamentariske assistenter direkte, som kan bistå dem i deres opgaver under mandatet. Endvidere er medlemmerne netop dem, der som medlemmer af Europa-Parlamentet udøver de kompetencer, der er blevet tildelt, under de betingelser, der fremgår af traktaten og de af denne institution vedtagne regler.

173. En assistent for et medlem af Europa-Parlamentet har efter min opfattelse en direkte tilknytning til Parlamentet som international organisation i den i artikel 4, stk. 1, i vedtægtens bilag VII omhandlede forstand, idet assistenten er blevet ansat direkte af dette medlem og ikke er blevet stillet til rådighed for medlemmet af en tjenesteudbyder. Den omstændighed, at den kontrakt, som binder assistenten til parlamentarikeren, er en privatretlig kontrakt, der er underlagt national ret, således som den mellem Beatriz Salvador García og hendes medlem indgåede, er ikke til hinder for denne vurdering. Det væsentlige er efter min opfattelse, at kontrakten er indgået mellem assistenten og medlemmet, og at muligheden for, at et medlem af Europa-Parlamentet således kan ansætte en medarbejder med henblik på at bistå ham ved opfyldelsen af hans opgaver i denne institution, er fastsat i en retsakt fra Parlamentet.

174. Arbejde som assistent for et medlem af Europa-Parlamentet skal derfor efter min opfattelse anses for tjeneste for en international organisation i denne bestemmelses forstand, hvis den pågældende assistent er ansat direkte af medlemmet og ikke er stillet til rådighed for medlemmet som lønmodtager af et selskab, der udbyder tjenesteydelser.

175. Jeg skal nu redegøre for de følger, der efter min opfattelse skal drages af disse vurderinger i de fire behandlede sager.

52 — Rettens dom af 22.3.1995, sag T-43/93, Lo Giudice mod Parlamentet, Sml.Pers. I-A, s. 57, og II, s. 189, præmis 34.

53 — Dette dokument, der ikke er offentliggjort, har titlen »Rules governing the payment of expenses and allowances to Members« (PE 133.116).

4. Følgerne af disse vurderinger i de fire undersøgte sager

a) I sag C-7/06 P

176. Beatriz Salvador García tiltrådte, som anført, ved Kommissionen i Bruxelles den 16. april 2001. Retten fastsatte hendes referenceperiode til tidsrummet mellem den 16. oktober 1995 og den 15. oktober 2000.

177. I dommen i sagen Salvador García mod Kommissionen fastslog Retten, at appellanten havde udøvet sit hovederhverv i Bruxelles i hovedparten af denne periode, først som ansat i Sodexna, hvilket selskab varetog den eksterne økonomiske udvikling for den selvstyrende region Navarra, og derefter som repræsentant for denne selvstyrende regions regering.

178. Retten fandt, at dette arbejde ikke kunne anses for tjeneste for en anden stat i den i artikel 4, stk. 1, litra a), andet led, i vedtægtens bilag VII omhandlede forstand, idet denne bestemmelse hverken omfattede tjeneste for en stats politiske underafdelinger eller så meget desto mindre tjeneste for et selskab som Sodexna, fordi dette selskab efter selve sin art ikke var en del af statens organer, selv om dette selskab udøvede opgaver af offentlig interesse.

179. Hvis Domstolen følger min vurdering af begrebet »tjeneste for en anden stat« i artikel 4, stk. 1, litra a), andet led, i vedtægtens bilag VII, begik Retten en retlig fejl ved anvendelsen af denne bestemmelse ved at udelukke dette arbejde fra begrebets anvendelsesområde, selv om den selvstyrende region Navarra udgør en offentlig myndighed i Kongeriget Spanien, og ved ikke at efterprøve, om Sodexna udøver sin virksomhed under dennes kontrol.

180. Anbringendet om tilsidesættelsen af artikel 4, stk. 1, litra a), i vedtægtens bilag VII skal derfor tages til følge.

181. Med henblik på at vurdere de følger, der skal drages af denne retlige fejl, skal jeg undersøge, om Beatriz Salvador Garcías arbejde i Belgien i de fem år, der gik forud for hendes ansættelse hos Sodexna den 1. marts 1997, er tilstrækkeligt til at begrunde en forkastelse af hendes annullationssøgsmål mod Kommissionens afgørelse om ikke at tildele hende udlandstillægget.

182. I overensstemmelse med retspraksis skal ansættelsesmyndigheden, når en person har gjort tjeneste for en anden stat eller en international organisation i den relevante periode, der beregnes fra vedkommendes tiltrædelse ved Fællesskaberne, rekonstruere en periode på fem år ved at se bort fra denne tjenestetid [54]. Den pågældende person kan ikke gøre krav på udlandstillægget, hvis hun under den således rekonstruerede referenceperiode har haft fast bopæl eller har udøvet sit hovederhverv på tjenestelandets europæiske område [55].

183. Når jeg undersøger appellantens situation i årene forud for hendes ansættelse i Sodexna den 1. marts 1997, fastslår jeg, at hun studerede i Belgien fra september 1991 til juli 1992, hvorefter hun gennemførte et praktikophold i Kommissionen i Bruxelles fra oktober 1992 til februar 1993.

184. Fra den 1. oktober 1993 til den 31. december 1994 arbejdede hun i denne by for regeringen for den selvstyrende region Navarra, derefter fra den 21. februar 1995 til den 20. august 1995 for Sodena, hvilket selskab varetog denne selvstyrende regions økonomiske udvikling.

185. Mellem den 1. september 1995 og den 30. juni 1996 var Beatriz Salvador García ansat som assistent for et medlem af Europa-Parlamentet.

186. I månederne juli og august 1996 udførte hun frivilligt arbejde for en ikke-statslig organisation i Peru, og derefter arbejdede hun fra den 2. september 1996 til den 28. februar 1997 i henhold til en ansættelseskontrakt underskrevet den 17. juli 1996 for selskabet ECO, som Kommissionen havde betroet opgaver vedrørende teknisk bistand.

187. Når jeg undersøger denne periode i sin helhed, fastslår jeg, at hovedparten af perioden har bestået i arbejde som ansat ved regeringen for den selvstyrende region Navarra (femten måneder) og ved Sodena (seks måneder), som assistent for et medlem af Europa-Parlamentet (ti måneder) og som praktikant i Kommissionen (fem måneder). Dette arbejde er i overensstemmelse med

54 — Domstolen stod således i dommen i sagen Atala-Palmerini mod Kommissionen over for følgende situation. Atala-Palmerini, der var peruviansk statsborger af fødsel og italiensk statsborger gennem ægteskab, havde studeret i Belgien mellem september 1970 og juni 1973, hvorefter hun efter et kort ophold i Peru var praktikant ved Kommissionen fra den 1.9.1973 til den 31.1.1974. Den 7.12.1974 giftede hun sig med en italiensk tjenestemand ved Kommissionen i Bruxelles. I de akademiske år 1974/1975 og 1975/1976 var hun indskrevet ved Université de Paris X-Nanterre med henblik på at forberede en doktorgrad. Fra den 6.3.1978 til den 30.3.1987 arbejdede hun ved Perus ambassade i Belgien. Den 16.4.1987 blev Atala-Palmerini ansat ved Kommissionen i Bruxelles. Domstolen fandt, at referenceperioden på fem år gik fra den 6.10.1972 til den 31.8.1973 og fra den 1.2.1974 til den 5.3.1978, eftersom praktikopholdet i Kommissionen og arbejdet for Perus ambassade ikke skulle tages i betragtning.

55 — Dommen i sagen Atala-Palmerini mod Kommissionen, præmis 10 og 11. Jf. i samme retning dommen i sagen Nuñez mod Kommissionen, præmis 12.

min vurdering af begrebet »tjeneste for en anden stat eller en international organisation« omfattet af eller kan være omfattet af dettes anvendelsesområde.

188. Hvad angår appellantens periode i Bruxelles som studerende fra september 1991 til juli 1992 og som ansat i selskabet ECO i seks måneder, er denne ikke som sådan tilstrækkelig til at godtgøre, at den berørte part havde haft bopæl på varig måde eller havde udøvet sit hovederhverv i Belgien i fem år.

189. På baggrund af disse forhold er det min opfattelse, at appellantens appel er berettiget, og at dommen i sagen Salvador García mod Kommissionen skal ophæves.

190. Ifølge artikel 61 i Domstolens statut ophæver Domstolen, hvis den giver appellanten medhold, den af Retten trufne afgørelse, og Domstolen kan træffe endelig afgørelse, hvis sagen er moden til påkendelse. Det er min opfattelse, at dette er tilfældet i denne sag.

191. Beatriz Salvador García har nedlagt påstand om annullation af Kommissionens afgørelse af 27. marts 2002 om afslag på hendes klage over afgørelsen af 28. juni 2001, hvorved Kommissionen nægtede at tildele hende udlandstillæg og de hermed forbundne godtgørelser.

192. I henhold til afgørelsen af 27. marts 2002 blev dette afslag hovedsageligt støttet på den samme begrundelse som Rettens, der efter min opfattelse er behæftet med en retlig fejl.

193. Kommissionen støttede således sin afgørelse på følgende begrundelse:

— Arbejdet som assistent for et medlem af Europa-Parlamentet kan ikke anses for »tjeneste for en international organisation« i den i artikel 4, stk. 1, litra a), i vedtægtens bilag VII omhandlede forstand, eftersom appellanten ikke havde direkte retlig tilknytning til Parlamentet, da hendes eneste kontraktuelle tilknytning var en privatretlig kontrakt indgået med et medlem af Europa-Parlamentet.

— Appellantens arbejde for selskaberne Sodena og Sodexna er ikke omfattet af

ovennævnte bestemmelses anvendelsesområde, fordi hendes tjeneste for disse selskaber, selv om det anerkendes, at selskaberne er af offentlig art, idet de havde til opgave at repræsentere den selvstyrende region Navarras interesser i Bruxelles, var reguleret af privatretlige kontrakter.

— Beatriz Salvador Garcías arbejde direkte til gavn for Navarras regering kan heller ikke anses for »tjeneste for en anden stat« i bestemmelsens forstand, fordi den omstændighed, at de selvstyrende spanske regioner har fået tildelt deres egne kompetencer i forfatningen, ikke gør dem til stater.

194. Denne begrundelse er af de årsager, jeg tidligere har redegjort for, forkert, hvorfor anbringendet om tilsidesættelsen af artikel 4, stk. 1, litra a), i vedtægtens bilag VII, skal tages til følge. Kommissionens afgørelser af 28. juni 2001 og af 27. marts 2002, hvorved den afslog at yde appellanten det i artiklen omhandlede udlandstillæg samt de hermed forbundne godtgørelser, skal derfor annulleres.

195. Hvis Domstolen deler mit synspunkt, påhviler det Kommissionen i medfør af artikel 233 EF at træffe en ny afgørelse vedrørende Beatriz Salvador Garcías ansøgning om udbetaling af disse godtgørelser, der er i overensstemmelse med Domstolens dom og begrundelsen herfor.

196. I henhold til procesreglementets artikel 122, stk. 1, træffer Domstolen selv afgørelse om sagens omkostninger, såfremt Domstolen endeligt afgør sagen, uanset om der gives appellanten medhold eller ej. I henhold til procesreglementets artikel 69, stk. 2, som i henhold til artikel 118 finder anvendelse i appelsager, pålægges det den tabende part at betale sagens omkostninger, hvis der er nedlagt påstand herom.

197. I henhold til disse bestemmelser og Beatriz Salvador Garcías påstande foreslår jeg ligeledes Domstolen at fastslå, at Kommissionen skal betale omkostningerne for denne instans og for Retten.

b) I sag C-8/06 P, C-9/06 P og C-10/06 P

198. De følger, der efter mit forslag skal drages af sag C-7/06 P, forekommer mig

ligeledes at skulle drages i de tre andre behandlede sager i henhold til samme argumentation.

199. Anna Herrero Romeu (sag C-8/06 P) tiltrådte i Kommissionens tjeneste i Bruxelles den 16. november 2001. Retten fastsatte hendes referenceperiode til tidsrummet mellem den 16. maj 1996 og den 15. maj 2001. Appellanten arbejdede i hele denne periode i Bruxelles for Patronat, hvilken offentligretlig enhed har til opgave at varetage interesserne for regeringen for den selvstyrende region Catalonien.

200. Tomás Salazar Brier (sag C-9/06 P) tiltrådte ved Kommissionens tjeneste i Bruxelles den 1. juni 2002. Retten fastsatte hans referenceperiode til tidsrummet mellem den 1. december 1996 og den 30. november 2001. Retten fastslog, at appellanten i denne periode havde haft sit hovederhverv i Bruxelles, først for Sofesa, hvilket selskab varetog forvaltningen af den selvstændige region De Kanariske Øers interesser og af denne selvstyrende regions regerings repræsentationskontor, og derefter direkte for regionens regering.

201. Rafael De Bustamante Tello (sag C-10/06 P) tiltrådte som tjenestemand ved Rådet i Bruxelles den 1. januar 2003. Retten fastsatte hans referenceperiode til mellem den 1. juli 1997 og den 30. juni 2002. Retten fastslog, at appellanten i denne periode havde haft sit hovederhverv i Bruxelles for ORM, hvilken organisme varetager forvaltningen af den selvstyrende region Murcias interesser ved De Europæiske Fællesskaber.

202. I de tre ovennævnte sager Herrero Romeu mod Kommissionen, Salazar Brier mod Kommissionen og De Bustamante Tello mod Kommissionen fastslog Retten, at appellanternes arbejde i disse referenceperioder ikke kunne anses for tjeneste for en anden stat i den i artikel 4, stk. 1, litra a), i vedtægtens bilag VII omhandlede forstand, af de samme årsager som i dommen i sagen Salvador García mod Kommissionen. Disse årsager er, således som jeg allerede har anført, efter min opfattelse behæftet med en retlig fejl.

203. Når jeg undersøger disse appellanters situation i perioden forud for den af Retten fastsatte referenceperiode, fastslår jeg, at deres arbejde i Belgien ikke efter sin art kan begrunde afslaget af at yde udlandstillægget.

204. Hvad angår Anna Herrero Romeu havde hendes eneste arbejde i Belgien siden januar 1993 således været arbejdet for Patronat.

205. For så vidt angår Tomás Salazar Brier arbejdede han for Sofesa i Bruxelles fra den 3. oktober 1994 til den 31. august 1998, først som praktikant og derefter i henhold til en ansættelseskontrakt. Der er intet forhold, som angiver, at Tomás Salazar Brier, inden han begyndte at arbejde for Sofesa den 3. oktober 1994, havde haft bopæl eller udøvet sit hovederhverv i Belgien i en periode på fem år.

206. Ligeledes hvad angår Rafael De Bustamante Tello fremgår det af sagsakterne, at han udøvede sit hovederhverv i Bruxelles mellem den 2. december 1991 og den 31. juli 1996 for INFO, hvilket er en offentligretlig enhed af den selvstyrende region Murcia, som navnlig har til opgave at følge lovgivningen og fællesskabsprogrammer, der er af interesse for denne selvstyrende region, først som praktikant og derefter i henhold til en tidsubegrænset ansættelseskontrakt. Han arbejdede fra august 1996 i Bruxelles som direktør for ORM.

207. Alt dette arbejde kan kvalificeres som »tjeneste for en anden stat« i den i artikel 4, stk. 1, litra), andet led, i vedtægtens bilag VII omhandlede forstand. På baggrund af disse forhold er det min opfattelse, at appellanternes appel i de tre undersøgte sager skal tages til følge, og at dommen i sagerne Herrero Romeu mod Kommissionen, Salazar Brier mod Kommissionen og De Bustamante Tello mod Rådet skal ophæves.

208. Disse sager forekommer mig at være modne til påkendelse, hvorfor jeg foreslår Domstolen at træffe afgørelse i tvisterne.

209. Anna Herrero Romeu, Tomás Salazar Brier og Rafael De Bustamante Tello har nedlagt påstand om annullation af Kommissionens afgørelser af henholdsvis 19. november 2001 og 25. juli 2001 samt af Rådets afgørelse af 21. januar 2003, hvorved disse institutioner besluttede, at de ikke kunne tildeles udlandstillægget og de hermed forbundne godtgørelser.

210. Jeg fastslår, at institutionernes begrundelse for dette afslag, således som den fremgår af afgørelserne af henholdsvis 10. juni 2002, 24. marts 2003 og 28. juli 2003 om afslaget på appellanternes klager, i det væsentlige er identiske med Rettens begrundelse i de appellerede domme, hvorfor den efter min opfattelse er behæftet med en retlig fejl. Anbringendet om tilsidesættelsen af artikel 4, stk. 1, litra a), i vedtægtens bilag VII skal derfor tages til følge.

211. Jeg foreslår derfor Domstolen at annullere disse afgørelser og i overensstemmelse med appellanternes påstande at pålægge de sagsøgte institutioner at betale alle omkostningerne for denne instans og for Retten.

V — Forslag til afgørelse

212. På baggrund af ovenstående betragtninger foreslår jeg Domstolen at træffe følgende afgørelse:

1) I sag C-7/06 P:

— Dommen afsagt den 25. oktober 2005 af De Europæiske Fællesskabers Ret i Første Instans, Salvador García mod Kommissionen (sag T-205/02), ophæves.

— Kommissionens afgørelser af 28. juni 2001 og 27. marts 2002, hvorved Kommissionen afslog at tildele Beatriz Salvador García det i artikel 4 i bilag VII til vedtægten for tjenestemænd ved De Europæiske Fællesskaber omhandlede udlandstillæg og de hermed forbundne godtgørelser, annulleres.

— Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber pålægges at betale sagens omkostninger ved De Europæiske Fællesskabers Ret i Første Instans og ved De Europæiske Fællesskabers Domstol.

2) I sag C-8/06 P:

— Dommen afsagt den 25. oktober 2005 af De Europæiske Fællesskabers Ret i Første Instans, Herrero Romeu mod Kommissionen (sag T-298/02), ophæves.

— Kommissionens afgørelser af 19. november 2001 og 10. juni 2002, hvorved den afslog at tildele Anna Herrero Romeu det i artikel 4 i bilag VII til vedtægten for tjenestemænd ved De Europæiske Fællesskaber omhandlede udlandstillæg og de hermed forbundne godtgørelser, annulleres.

— Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber pålægges at betale sagens omkostninger ved De Europæiske Fællesskabers Ret i Første Instans og ved De Europæiske Fællesskabers Domstol.

3) I sag C-9/06 P:

— Dommen afsagt den 25. oktober 2005 af De Europæiske Fællesskabers Ret i Første Instans, Salazar Brier mod Kommissionen (sag T-83/03), ophæves.

— Kommissionens afgørelser af 25. juli 2002, 24. februar 2003 og 24. marts 2003, hvorved den afslog at tildele Tomás Salazar Brier det i artikel 4 i bilag VII til vedtægten for tjenestemænd ved De Europæiske Fællesskaber omhandlede udlandstillæg og de hermed forbundne godtgørelser, annulleres.

— Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber pålægges at betale sagens omkostninger ved De Europæiske Fællesskabers Ret i Første Instans og ved De Europæiske Fællesskabers Domstol.

4) I sag C-10/06 P:

— Dommen afsagt den 25. oktober 2005 af De Europæiske Fællesskabers Ret i Første Instans, De Bustamante Tello mod Rådet (sag T-368/03), ophæves.

— Rådets afgørelser af 24. januar 2003 og 28. juli 2003, hvorved det afslog at tildele Rafael De Bustamante Tello det i artikel 4 i bilag VII til vedtægten for tjenestemænd ved De Europæiske Fællesskaber omhandlede udlandstillæg og de hermed forbundne godtgørelser, annulleres.

— Rådet for Den Europæiske Union pålægges at betale sagens omkostninger ved De Europæiske Fællesskabers Ret i Første Instans og ved De Europæiske Fællesskabers Domstol.